

ТВОЯТ МЪЖ ИДВА

Ингрид се беше настанила в задната част на „Норт Ин“, за да изчака Мат Нобъл, скрита в едно от сепаретата. Искаше да бъде на познато място, но нямаше желание да вижда Фрея. Сестра ѝ щеше да я дразни безмилостно за следователя и Ингрид искаше да го избегне.

Беше трудно да си представи, че човек, живял толкова дълго, имаше толкова малко опит в любовта, но Ингрид винаги беше предпочитала да чете за нея, вместо да се замесва в драми. Любовните истории никога на завършваха добре. Например Тес от рода Д'Ърбървил, Анна Каренина, Лили Барт, Лейди Чатърли, Ема Бовари..., списъкът с трагични героини беше безкраен. Любовта беше плашеща територия и Ингрид винаги стоеше настрана. Сега беше хлътнала по смъртен и бе разбрала как някой може да е неумолимо привлечен от друг, независимо колко злополучни са обстоятелствата.

Сипа си вода и видя Фрея пред себе си, с ръка на ханша и самодоволна усмивка.

– О... здрасти – каза тя.

– Имаш среща с *него*, нали? – попита сестра ѝ – Много мило, че ме поздрави.

– Щях да го направя, но...

Фрея се ухили.

– Бъзикам те, Ингрид. Харесвам го, макар че ни задържа в управлението за ден.

– Нервна съм. Първа среща ни е – довери ѝ Ингрид.

– Няма защо да си нервна. Чакай, как така първа среща? – настоя Фрея.

Но Ингрид нямаше време да обяснява, защото извикаха Фрея в другия край на бара. Разбира се, че сестра ѝ нямаше да я разбере, въздъхна Ингрид. Фрея винаги я наричаше костенурка, особено що се касаеше за мъже.

Беше минал малко повече от месец от първата целувка на Ингрид с Мат в Деня на труда. След това му се наложи да прави разследване извън града в продължение на седмици и всеки път, когато се опитваха да се срещнат, нещо изникваше. Като библиотечната конференция в града, на която Ингрид трябваше да присъства, или друго работно задължение на Мат. Най-после се бяха разбрали да пийнат по нещо в „Норт Ин“, а след това да вечерят в новия френски ресторант до плажа. Тя се чудеше дали той още изпитва чувства към нея и копнееше за момента, в който ще види красивото му луничаво лице в бара. Всеки път щом влезеше клиент, тя потрепваше, поглеждаше към вратата с нарастнали емоции, които след това разочароващо утихваха, когато видеше, че е друг. Обикновено Мат беше точен поне когато се срещаше с бившата ѝ колежка Кейтлин. Но Ингрид се стареше да не се сърди.

Тя разбърка питието си със сламката. Ледът беше почти разтопен, но нервите ѝ бяха опънати и не можеше да отпие дори и една глътка. Бяха минали осем минути от уречения час. Подръпна деколтето на малката черна рокля, която купи от града по време на библиотечната конференция.

– Не се тревожи. Не изглеждаш като лека жена. Това е мой специалитет – каза Фрея и постави чаша с шампанско на масата.

Ингрид погледна недоверчиво нанизите от бисерни мехурчета, плаващи на повърхността.

– Не е някоя от твоите отвари, нали?

– Имаш си достатъчно магии. Не са ти нужни моите. Това е шампанско с капка сок от касис, Кир Роял. Усещам безпокойството ти от другия край на бара, а това *ме* изнервя. Успокой се, изглеждаш страхотно!

Вярно беше. Ингрид изглеждаше великолепно с пусната си коса, тъсна черна рокля, която загатваше част от деколтето ѝ, и с тънка червена панделка около тънката ѝ талия. Лицето ѝ ръцете ѝ блестяха, а бузите ѝ румееха. Последва съвета на сестра си и отпи голяма глътка от Кир Роял.

– Не съм твърде официално облечена, нали?

– Не си! Изглеждаш елегантна, но не и натруфена – каза Фрея и се усмихна одобрително. – Съжалявам за това преди малко. Просто си мислех, че...

Но Мат беше застанал до Фрея и тя бързо смени темата.

– А, ето го, спасителят на семейство Бошан! – подразни го тя, за това, че Мат накара колегите си да спрат да ги разследват. Макар че именно той беше прибрал и трите за разпит, той беше и този, който разреши смъртните случаи и развенча обвиненията срещу двете сестри и майка им. – Какво да ви донеса? От заведението е!

Мат размахна пръст на Фрея и наклони глава, за да види Ингрид. Фрея взе нейната празната чаша и след секунди на масата бяха сервирани бутилка от пенливата течност в шампањера и две пълни чаши.

Ингрид се изправи, за да поздрави Мат. Стояха леко раздалечени и се гледаха срамежливо с развълнувани усмивки. Дори не забелязаха колко бързо бяха донесени питиетата им.

– Здравей – каза Мат.

– Здравей – отвърна Ингрид. Разбра, че се беше прибрал вкъщи, за да се изкъпе и преоблече. Косата му стоеше леко влажна, беше гладко избръснат и спретнат в тъмния си костюм със зелена риза и тъмносиня вратовръзка. Харесваше го в цивилните му дрехи и оценяваше ширината на раменете под сакото.

Мат се приближи към нея и сложи ръце на талията ѝ. Всичко беше толкова естествено, без непохватни движения, само лекотата, която беше усетила и предишния път, когато бяха толкова близо един до друг и трепването, което усещаше в сърцето си при докосването му.

– Изглеждаш прекрасно – каза той. – Нямах търпение да те видя отново.

– Ти също. Имам предвид, аз също. Имам предвид, че и ти изглеждаш прекрасно и че аз също нямах търпение да те видя, Мат. – Ингрид се изчерви и засрами от дърдоренето си.

За момент Мат се поколеба дали да седне до или срещу нея и се спря на последното. Седнаха. Ингрид гледаше ясните му сини очи.

– Е, онзи автор на „Слоновете на дъщерята на обуцаря“ има нова книга. Да ти я запазя ли? – попита го тя. Той я погледна озадачено за момент, после разбра, че се шегува с него и се засмяха.

Тя отпи от питието си и когато сложи ръка на масата, Мат я погледна, сякаш се колебаеше дали да я докосне. Надяваше се да го направи.

– Наистина съжалявам, че съм те накарала да прочетеш всички тези скучни книги. Ще се реванширам. Имам някои заглавия, които наистина ще ти харесат – каза тя.

– Бих продължил да ги чета само защото ти си ми ги препоръчала.

– Наистина ли?

– Наистина – усмихна се той. – Радвам се, че успяхме да се срещнем. Очевидно е, че... Имам предвид, че е неоспорим факт, че... – поклати глава – Тоест, искам да се извиня. Да разясня някои неща. Беше ужасно от моя страна да се срещам с Кейтлин, при положение че не се интересувам от нея... и не искам да си мислиш, че съм един от онези типове... защото не съм – той погледна надолу, клатейки глава.

– Не е нужно да ми обясняваш. Разбирам. Държах се ужасно с теб и съжалявам.

– Не, не си – погледна я той.

– Какво? – попита тя, след като той мълча дълго.

Той се усмихна.

– Очарователна си, Ингрид. Може ли да те попитам нещо?

– Разбира се – отвърна тя и се изчерви. Колко чаши шампанско изпи? Две?

– Много бих искал да те целуна. Може ли?

Колко официално от негова страна. Хареса ѝ. Имаше мал-

ки капчици пот по челото му. Беше нервен. Вероятно колкото нея. Този смел мъж се притесняваше да я целуне. Чувствата на Ингрид ставаха все по-силни.

– Тук ли? – попита тя, оглеждайки се.

Явно Мат беше решил да не бъде срамежлив или да не изчака отговора ѝ, защото се беше привел през масата към нея. Тя също се наведе и той хвана с ръка брадичката ѝ, нежно придърпвайки лицето ѝ към своето. Ингрид затвори очи и усети същото потрепване, като при първата им целувката. Беше по-хубаво, отколкото си го спомняше. Когато се отделиха един от друг, тя се облегна назад леко замаяна от преживяното. Виенаги си е мислила, че целувката е накрая на срещата, а не в началото.

Мат въздъхна.

– Трябваше да го направя. Не можех да спра да мисля за онази първа целувка. – Този път Мат се пресегна към ръката на Ингрид и я стисна с неговата.

Ингрид искаше да каже „*Аз също не можех*“. Но беше останала без дъх и си мислеше, че може би трябва да... какво? Да забавят нещата? Нямахме представа как да направи каквото и да било.

– Знаеш ли, че бях нападната онзи ден? – изтърси тя, без да знае защо го споменава.

И хвана Мат неподготвен.

– Моля? – изражението му се промени и Ингрид видя гняв в очите му, но когато усети, че е тя става неспокойна, изражението му омекна. – Правилно ли чух? Била си нападната? Кога? Добре ли си?

Ингрид дръпна ръката си и нервно отпи.

– Извинявай, просто се случи. Нищо особено, безобиден бездомник – излъга тя.

– Какво стана?

– Вървах направо през парка от работата към вкъщи...

– Била си в парка сама посред нощ? В колко часа?

– Не знам. След полунощ?

– Ингрид! – Мат направи нещо странно, като извади малко

тефтерче с кожена корица и започна да си записва. – Продължавай.

Реши да разкаже историята, като се придържа максимално към фактите.

– Всъщност, бяха група бездомни деца и си помислих, че искат да ме наранят, понеже не разбирах езика, на който говорех, но накрая всичко беше наред. Добре съм! – подчерта тя. Беше се уплашила, когато се събуди в онзи мрачен мотел, но не искаше да споделя за това с него.

– Секунда. Освен че не е трябвало да се разхождаш сама в парка в тези часове, първо ми каза, че е бил „безобиден бездомник“, а сега казваш, че са били група скитащи деца. Нали знаеш, че детските банди са опасни.

– Не бяха опасни. Кълна се. Забрави, че съм го споменала – каза тя

– Ингрид, погледни ме.

Тя го погледна.

– Това е сериозно. Има няколко обирджии в града и сме сигурни, че не са местни, което съвпада с твоите описания.

– Звучиш като ченге.

– Аз съм ченге.

Нямаше как да му го обясни и затова отстъпи.

– Просто няколко отчаяни деца на ново място. Не са от тук, Мат, и не са запознати с местната култура – *от части* това си беше вярно.

Беше искрена. Нападателят ѝ не беше бездомник, а група елфи. Затова странникът от парка изглеждаше толкова висок, просто пет елфи се бяха качили един върху друг и се бяха покрили с дълго палто. Това обясняваше и странната походка. И те наистина нямаха дом, защото изобщо не бяха от този свят. В известен смисъл бяха чужденци, всъщност бегълци. Беше им забранено да използват пари, а само бартер, но в краен случай прибегваха до кражби. Елфите я бяха отвлекли, по-точно *откраднали* от парка, защото те просто така правят. Но всичко беше безобидно. Макар и силна, магията на елфите можеше да бъде овладяна. Бяха се свързали с нея, защото имаха нужда от

помощ. Въпреки това, не можеше да каже на Мат, че магически същества, затворени в този свят, бяха потърсили помощта ѝ, за да намерят пътя обратно към дома си. Ингрид не беше наясно, доколко Мат вярва в нейните магически способности, а той все още беше скептичен, за разлика от останалите в града, които лесно свикнаха с малките заклинания, проникнали в ежедневието на Норт Хемптън. Надяваше се, това да е признак за разсъдливост, а не за тесногърдие.

– Не искат да навредят на никого. Моля те, нека забравим за тази история – каза тя. Мат я караше да се чувства, сякаш отново се намираха в стая за разпит.

– Е, ще трябва да ми кажеш къде са, за да мога да ги разпитам – отвърна Мат раздразнено.

– Не, аз ги отпратих. Те обещаха да не се връщат и никога да не безпокоят никого в Норт Хемптън.

– Супер!

Ингрид не хареса сарказма и усети, че Мат е доловил това.

– Просто се тревожа за теб... и за безопасността ти – каза той. – Зная, че вършиш страхотни, а някои ги наричат дори „магически“, неща за хората в този град, но трябва да оставиш полицията да си върши работата.

– Какво имаш предвид с „някои ги наричат „магически“? – Ингрид беше на ръба на търпението си.

– Стига де, не очакваш да повярвам ...

– В магиите? – подкани го тя.

– Ами да. Тоест... такова нещо не съществува.

– Не съществува? – избухна Ингрид. – Сигурен ли си?

– Ингрид... нещо нередно ли казах?

Ингрид поклати глава. Можеше да понесе покровителстването, но пълното отричане? Беше шокирана. Ако Мат не вярваше в магии..., ако не можеше да приеме, че тя е вещица... какво бъдеще имаха? Нямахше шанс за любов или каквато и да е връзка, ако не можеше да приеме истинската ѝ същност. Ингрид не можеше да се промени или да крие от него каква е в действителност. Ако тя се примиряваше, че е влюбена в смъртен, той трябваше да приеме, че е влюбен във вещица.

– Следовател Нобъл, благодарна съм за загрижеността ви, но се грижа сама за себе си от години, при това доста добре – чу се колко студено прозвуча и съжали за този момент. А само преди минути се бяха целунали.

И двамата се гледаха се гневно, но Ингрид първа свали поглед, взе чантата си и започна да тършува в нея за портфейла си.

– Аз ще платя – каза той.

Така или иначе не го намираше и само кимна отсечено.

– Благодаря за питието. Ще се видим. – А беше очаквала тази среща от седмици. Ужасно е, че трябваше да приключи така, дори без приятелска целувка по бузата или ръкостискаване, или уговорка за друга среща.

Мат се изправи.

– Хайде, Ингрид... Трябваше да вечеряме.

– Знаеш ли? Не съм гладна.

Той изглеждаше наранен.

– Нека поне те закарам вкъщи...

– Не. Предпочитам да се поразходя. Има време до полунощ – отвърна тя и изхвърча от бара, доволна, че Фрея не я забеляза и нямаше да ѝ се налага да отговаря на нейните въпросите.

Ингрид бе ядосана на себе си. Не разбираше какво се случи преди малко, но усещаше, че беше провалила всичко между нея и Мат. Това я изпълни с остро и непоносимо чувство на загуба.

Колко века трябваше да чака любов, която да събуди заспалото ѝ сърце? Макар че беше действал като снизходителен *полицай*, Мат просто ѝ показваше, че го е грижа за нея. Но нямаше значение, защото беше сигурна, че след тази вечер повече нямаше да е така. И тази мисъл прободеше сърцето ѝ: беше живяла дълго и беше срещала различни мъже и затова знаеше, че Матю Нобъл е само един.